

MARSALL LÁSZLÓ

Zaklattatás

Végre is egyedül kéne lennem
míg a csomag üres papírlap
mint hengerelt emberi csont-por
bármelyik lemeze, már-már vádlóan
nem fehérlene rám, várva
létezésem, pár szavas igazolását
apologetikámat, formásat bélyeg-szerűt és...
(Hét sort leírtam, – odalent zöldre
váltott a jelzőlámpa –) nyílt kipufogás
Yamaha motor fortissimo kirobban
hogy tányéron villa rezeg berreg
az ablaküveg, elbillen előttem a polcon
a Pallas Lexikon Gesztely-Hegyvámi 8-ik
kötete (inalok az előszobába, mivel
7-ik a Fekbér-Geszt
a zongora tetején a macska alatt) –
inalok az előszobába és írom:
„inalok az előszobába, végre egyedül...”
addig hogy a... és hallom (írom):
a repülőfolyosón a kis kínai gyerek
ordít: „Hau-tuja gjeba dja!-dja!”
A rádiót bekapcsolom, hátha az elegyítő zene- ...
de „Siess! hozd fel! a kosaram a liftnél hagytam,
Büki úr őrzy, de nincs rá ideje” –
belecsördül a teherautóra hajigált gázcsövek
kercs-cső. csr-zörej-akkordja, festék-darabok
pilléznek a mennyezetről – (írom a fürdőszobában,
ahol az idő-zaj-függvény limese kb. zéró)
Végre is egyedül kéne lennem
írom – megkezdtem – befejeztem –: „Dum spiro spéro”.

Támaszpont

*Restebben mint máskor de lelkifurdalással
merőlegesen a fecsegéses napi történésekre
vagyok akár a békebeli ál-harcos katona,
a lövészárókba? hova? – terítem gumimatracomat
kapkodó ál-hadgyakorlatok idején
ott heverészek nézem a befellegzett eget.*

*Kis leveskémet képzeletemmel fűszerezem
aprítok bele idegen ízű gyökereket
nem létező virágokat meghintve csillagporral
beleszippantok bódulok újféle aromától
leánasszonynak virág-szedni? a hinta-minta kertekből
kortyolgatom az anti-dionúzoszi híg levet.*

*A gázlómadaraknak való nagy esti séták...
amikor lét-rezgés, halántékon túli ducoknak
ős és antik arccsontom (malar bone) is fluoreszkál
hogy a keresztutca sarkán hirtelen megálltam
négy irányt pásztázott a tekintet,
és elcsodálkoztam a meggyfa göcsös villáján,*

*és indult a gyomor gyökét facsaró áradás
rohanni – hazarohanni – rögzíteni-bontakoztatni
a gyorsan iramlót papíron ceruzával
a volt sötétben egymásba göngyölődő alakokat
– keletkezés bicsaklás, korrekció gyors tűnés
fejbúbtól ágyékig és lassan térdig – a lábujj önző!*

*Szomjas vagyok most is, torok-kaparósan
soha előttem; a látótér peremén ingáz
valaki idegen szeme alkonyodáskor.
Nincs víz, ital oltani szomjamat
nézem a terített égő hálósákokat,
öreg olasz tanáromat hallom „va bene...”*